

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s.p.**, se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, zastoupený Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem, Advokátní kancelář Jansta Kostka spol. s r.o., se sídlem Praha 1, Těšnov 1/1059, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-R71/2013/VZ-21028/2013/310/DBa ze dne 30.10.2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R71/2013/VZ-21028/2013/310/DBa ze dne 30.10.2013 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 17 253 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jakuba Kotrby, advokáta, Advokátní kancelář Jansta Kostka spol. s r.o., se sídlem Praha 1, Těšnov 1/1059.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-R71/2013/VZ-21028/2013/310/DBa ze dne 30.10.2013, kterým byl zamítnut žalobcův

rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S30/2013/VZ-3785/2013/513/JVo ze dne 28.2.2013.

I. Podstata věci

Žalovaný rozhodl, že žalobce coby zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), tím, že veřejnou zakázku na nákup automobilů rozdělil na dvě veřejné zakázky, a sice na „Nákup vozidla AUDI A6 3.0 TDI M1“, zadávanou prostřednictvím výzvy k podání nabídky k zakázce malého rozsahu, která byla odeslána dne 5. 6. 2008 pod evidenčním číslem 096/099/3/34111000-8/2008, a „Nákup vozidla AUDI N1“, zadávanou prostřednictvím výzvy k podání nabídky k zakázce malého rozsahu, která byla odeslána dne 5. 6. 2008 pod evidenčním číslem 097/099/3/34111000-8/2008, čímž došlo ke snížení předpokládané hodnoty veřejné zakázky pod finanční limity stanovené v § 12 odst. 3 ZVZ, a žalobce tak nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 ZVZ, neboť uvedenou veřejnou zakázku na nákup automobilů nezadal v příslušném zadávacím řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a uzavřel smlouvy na tyto veřejné zakázky.

Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 140 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že ZVZ neporušil, neboť obě vozidla byla pořízena pro odlišné účely, měla odlišný způsob využití a odlišné funkční vlastnosti. Kromě toho žalovaný neprokázal podstatné ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky či alespoň jeho možnost; ceny, za které byla vozidla zakoupena, byly podstatně nižší než obvyklé tržní ceny (v obou případech podle žalobce o 30%) a platnost těchto cen byla časově omezena. Kromě nesplnění formálních znaků deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ nebyl podle žalobce splněn ani jeho materiální znak (znak škodlivosti, společenské nebezpečnosti). Tyto znaky žalovaný nepřipustně směšoval a nezabýval se individuálními okolnostmi případu.

Žalobce také namítá nepřezkoumatelnost i nezákonnost výše uložené pokuty; žalovaný se v rozhodnutí nevěnoval všem zákonným kritériím (§ 120 odst. 2 ZVZ), pouze citoval obecný následek, který je samotným formálním znakem deliktu, aniž by se zabýval intenzitou konkrétních skutkových okolností. Žalobce dále zmiňuje ty okolnosti, které měly být zohledněny v jeho prospěch.

Žalobce tedy ze shora uvedených důvodů, v žalobě podrobně argumentovaných, navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Pro případ, že žalobě takto vyhověno nebude, navrhuje žalobce, aby soud od pokuty upustil, popř. ji v mezích zákonem dovolených snížil.

Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před soudem, i na jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný setrvává na svých závěrech obsažených v napadeném a jemu předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí a žalobu navrhuje jako nedůvodnou zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem, i na jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud rozhodoval podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jak byly žalobcem uplatněny (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

IV.1.

Pokud jde o hmotněprávní posouzení žalobcova jednání, žalovaný dospěl k závěru, že obě dvě vozidla jsou plněním, která měl žalobce považovat za jedinou (společnou) veřejnou zakázku, a tedy žalovaný měl předpokládané hodnoty odpovídající kupním cenám obou vozidel sečíst a plnění poptávat jako veřejnou zakázku podlimitní (v odpovídajícím druhu zadávacího řízení) a nikoli jako dvě veřejné zakázky malého rozsahu mimo režim ZVZ. Podle žalovaného má zadavatel právo vymezit předmět veřejné zakázky podle vlastního rozhodnutí, je však vždy povinen (mimo jiné) dodržet i pravidlo zákazu dělení předmětu veřejné zakázky, pokud by v důsledku toho došlo ke snížení předpokládané hodnoty veřejné zakázky pod finanční limity stanovené v § 12 ZVZ; toto pravidlo mělo být podle žalovaného v posuzované věci porušeno.

Podle § 12 odst. 3 ZVZ (v jeho znění účinném ke dni 5.6.2008) se veřejnou zakázkou malého rozsahu rozumí veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota nedosáhne v případě veřejné zakázky na dodávky nebo veřejné zakázky na služby 2 000 000 Kč bez DPH nebo v případě veřejné zakázky na stavební práce 6 000 000 Kč bez DPH. Podle § 13 odst. 1 ZVZ se předpokládanou hodnotou veřejné zakázky pro účely ZVZ rozumí zadavatelem předpokládaná výše peněžitého závazku vyplývající z plnění veřejné zakázky, který je zadavatel povinen stanovit pro účely postupu v zadávacím řízení před jeho zahájením. Při stanovení předpokládané hodnoty je vždy rozhodná cena bez daně z přidané hodnoty. Podle § 13 odst. 3 ZVZ zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky, jestliže by tím došlo ke snížení jeho předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 ZVZ. Podle § 13 odst. 8 ZVZ je zadavatel při stanovení předpokládané hodnoty povinen sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období. To neplatí pro dodávky nebo služby, jejichž jednotková cena

je v průběhu účetního období proměnlivá a zadavatel tyto dodávky nebo služby pořizuje opakovaně podle svých aktuálních potřeb; zadavatel je však povinen vždy dodržet zásady podle § 6 ZVZ. Podle § 21 odst. 2 ZVZ může zadavatel pro zadání (nadlimitní a podlimitní) veřejné zakázky použít otevřené řízení nebo užší řízení a za podmínek stanovených v § 22 a § 23 ZVZ rovněž jednací řízení s uveřejněním nebo jednací řízení bez uveřejnění.

Pokud jde o hmotněprávní posouzení věci, tu je podstatné odpovědět na otázku, zda jsou obě plnění (dodávky obou vozidel) samostatnými veřejnými zakázkami nebo veřejnou zakázkou jedinou. Při hledání odpovědi na otázku, co je v konkrétním případě jedinou veřejnou zakázkou a jaká plnění již představují více samostatných veřejných zakázek, musí být podle dnes již ustálené rozhodovací praxe především zohledňován účel a smysl právní úpravy zadávání veřejných zakázek a nesmí být atakovány zásady, na nichž je úprava zadávání veřejných zakázek vystavěna. Úvaha v rámci hledání odpovědi na tuto otázku přitom nesmí zakládat legitimitu jakéhokoli nástroje k obcházení právní úpravy zadávání veřejných zakázek.

Je třeba vyjít z toho, že ZVZ v žádném ze svých ustanovení jasný návod pro zodpovězení této otázky neposkytuje. To se tak stává otázkou rozhodovací praxe, která musí být především praxí srozumitelnou a předvídatelnou.

Již konstantně je traktováno, že v rámci hledání odpovědi na shora položenou základní otázku je zapotřebí vycházet z obecného pravidla, racionálně a logicky zdůvodnitelného, podle něhož jde-li o plnění, jež má být ve prospěch zadavatele podle předmětu veřejné zakázky uskutečňováno, svým charakterem totožné, obdobné či založené společnými jednotícími souvislostmi, pak jde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, a tedy jde o plnění, které je jedinou veřejnou zakázkou. Nejsou-li takové jednotící souvislosti prokázány, nelze dovodit, že by se o jedinou veřejnou zakázku jednalo. Hledisko společných jednotících souvislostí plnění zakládajících jejich jeden funkční výsledek lze instruktivně dovozovat z rozsudku (dnešního) Soudního dvora Evropské unie ve věci sp. zn. C-16/98 (*Komise proti Francii*); právě tam bylo dle zdejšího soudu jasně akcentováno hledisko ekonomické a technické funkce výsledku zadavatelem poptávaných plnění.

Test společných jednotících souvislostí, který se promítá především v posouzení věcné, časové a místní souvislosti, se tedy nutně stává prvním východiskem pro konkrétní úvahy zdejšího soudu. Stejně východisko vzal za základ svých úvah i žalovaný.

První plnění spočívalo v „Nákupu vozidla AUDI A6 3.0 TDI M1“; jednalo se o automobil značky AUDI, model A6 3.0 TDI quattro tiptronic, modelový kód 4F2 01L, barva stříbrná metalíza 5B5B (předpokládaná hodnota veřejné zakázky byla stanovena ve výši 1 279 475 Kč bez DPH). Druhé plnění spočívalo v „Nákupu vozidla AUDI N1“; jednalo se o automobil značky AUDI, model A6 allroad quattro 3.0 TDI tiptronic, modelový kód 4FH 0LL, barva světle stříbrná metalíza 5B5B

(předpokládaná hodnota veřejné zakázky byla stanovena ve výši 1 346 294,71 Kč bez DPH).

Věcnou souvislost žalovaný dovodil z toho, že sama skutečnost, že automobil AUDI A6 allroad quattro je uváděn jako užitkový, určený pro přepravu nákladů, je dána pouze jeho přestavbou na užitkovou verzi N1 instalací dělicí přepážky mezi prostor určený pro přepravu cestujících a zavazadlový prostor. Důvodem přestavby na užitkovou verzi byla tvrzená potřeba zadavatele přepravovat v uvedeném automobilu lovecké psy pro výkon myslivecké činnosti. Uvedená přestavba ovšem podle žalovaného nijak nemění funkční vlastnosti vozidla. Proto žalovaný odmítl žalobcovu argumentaci v tom směru, že kategorie obou vozidel a účel jejich využití byly rozdílné. Podle žalovaného skutečnost, že jedno z pořízených vozidel je z důvodu instalace dělicí přepážky zařazeno v jiné kategorii vozidel (N1 - automobily pro přepravu nákladů), nemění věcnou podstatu předmětu veřejné zakázky, neboť stále se (i s touto přepážkou) jedná o automobil, ve kterém je možné přepravovat cestující, byť se toto vozidlo formálně (administrativně) stalo vozidlem užitkovým, odlišně od druhého vozidla. Administrativní zařazení vozidla do kategorie N1 (z důvodu jediného rozdílu spočívajícím v instalaci dělicí přepážky) tedy není rozhodujícím prvkem; předmětem obou plnění je dodávka osobních automobilů určených pro management žalobce, pro stejnou organizační jednotku žalobce (ředitelství), jde o vozidla stejné značky (AUDI), stejného modelu (A6), který spadá do kategorie vyšší střední třídy, a také prvky nadstandardní výbavy jsou u obou automobilů velmi podobné.

Časovou souvislost žalovaný dovodil z toho, že výzva k podání nabídky na plnění „AUDI A6 3.0 TDI M1“ byla odeslána dne 5. 6. 2008 a výzva k podání nabídky na plnění „AUDI N1“ byla odeslána také dne 5. 6. 2008, v obou případech byl stanoven shodný termín pro podávání nabídek do dne 10. 6. 2008 do 9 hodin a v obou případech byly kupní smlouvy podepsány dne 12. 6. 2008.

Místní souvislost pak žalovaný dovodil z toho, že obě vozidla měla stejné místo dodání (sídlo žalobce) a obě plnění poptávala stejná organizační složka žalobce (ředitelství), byť bylo podle žalovaného pravděpodobné, že obě vozidla budou využívána na různých místech.

Napadené (a jemu předcházející prvostupňové) rozhodnutí je z pohledu testu společných jednotících souvislostí rozhodnutím přezkoumatelným. Je z něj totiž jasně seznatelný směr dílčích úvah žalovaného i jejich sumarizace vyúsťující ve srozumitelně podaný závěr, že obě plnění měla být žalobcem pokládána za jednu (společnou) veřejnou zakázku a tak k nim měl při kontraktaci obou smluv žalobce také přistupovat, což neučinil.

Pokud jde o místní souvislost, tu je zdejší soud toho názoru, že ta při posuzování plnění spočívajícího v dodávce automobilů zadavateli se širokou územní působností, jakou má žalobce, nebude určující, neboť např. ani tehdy, pokud by jednotlivé automobily měly být dodávány do vzájemně se odlišujících míst plnění („na jiné adresy žalobce“), by tato skutečnost nemohla z jednotlivých plnění činit veřejné

zakázky samostatné. Místní souvislost má smyslu zkoumat tam, kde z výsledku takového zkoumání mohou vyplynout smysluplné výsledky. K závěru žalovaného ohledně místní souvislosti lze tedy přistoupit tak, že skutečnosti zdůrazněné žalovaným jeho závěr o společných jednotlicích souvislostech obou plnění, jež znamenají, že jde o jednu (společnou) veřejnou zakázku, nikterak nevyvracejí. To je jedinou drobnou korekcí úvah žalovaného, jež nic nemění na tom, že s posouzením souvislostí věcných a časových, jak plyne z prvostupňového a na něj navazujícího napadeného rozhodnutí, se zdejší soud ztotožňuje.

Společné jednotlicí souvislosti obou plnění žalovaný podle zdejšího soudu posoudil (při vědomí toho, že ZVZ konkrétní návod v tomto směru neposkytuje) v souladu s dosavadní rozhodovací praxí a věcně správně. Pokud jde o hledisko společných jednotlicích souvislostí, to je totiž založeno na zkoumání a vyhodnocení toho, zda jde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu. Toto hledisko vyplývalo z § 67 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ 1994“), který hovořil o peněžitém závazku, který zadavateli ze zadání veřejné zakázky *spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu* vznikl. Následné právní úpravy zadávání veřejných zakázek, tedy ani (současný) ZVZ, již tuto otázku výslovně neřeší, avšak nelze ze žádného ustanovení pozdějších právních úprav zadávání veřejných zakázek, a tedy ani ze (současného) ZVZ, dovozovat, že by za veřejnou zakázku mělo být považováno co do charakteru jiné plnění, než které za ně bylo považováno v ZVZ 1994, tedy že by se mělo ohledně této otázky aplikovat jiné pravidlo, než které bylo podáváno ze ZVZ 1994. To potvrdil v minulosti i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 26.4.2012 ve věci sp. zn. 2 Afs 71/2011 a ze dne 19.1.2012 ve věci sp. zn. 7 Afs 24/2011.

O jedinou veřejnou zakázku podle ZVZ se tedy jedná tehdy, pokud plnění, jež v ní byla zahrnuta, jsou plněními svým charakterem vzájemně neodlišujícími se – plněními stejného nebo srovnatelného druhu, tedy plněními co do jejich skutečného obsahu totožnými, obdobnými. Tu lze využít prejudikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 27.6.2004 ve věci sp. zn. 2 Afs 198/2006 (právě ve vztahu k § 67 odst. 1 ZVZ 1994) rozhodl, že zadáním jedné veřejné zakázky, *spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu*, je nutno rozumět i souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, týkají-li se tato zadání „...*plnění spolu úzce souvisejících zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických*...“. Z téhož pojetí pak vyšel Nejvyšší správní soud i ve svém pozdějším rozsudku ze dne 15.12.2010 ve věci sp. zn. 2 Afs 55/2010; tento právní závěr byl přitom vysloven právě ve vztahu k (současnému) ZVZ, který byl aplikován i na nyní posuzovanou věc. V právě uvedeném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud odkázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 27.6.2004 ve věci sp. zn. 2 Afs 198/2006 a zobecnil, že pro určení, zda konkrétní plnění ve prospěch zadavatele je jedinou veřejnou zakázkou nebo několika jednotlivými veřejnými zakázkami, je rozhodující věcný charakter takového plnění; poptává-li zadavatel plnění svým charakterem totožné či obdobné (např. plnění stejného nebo srovnatelného druhu uskutečňované pro téhož zadavatele v témže časovém období a za týčhž podmínek co do charakteru plnění), pak takové plnění musí zadávat jako jedinou

veřejnou zakázku podle ZVZ, není však v případě zadávání takové jediné veřejné zakázky vyloučeno připustit podávání nabídek jen na její jednotlivé části.

V nyní posuzované věci s ohledem na věcný charakter plnění zřejmě nelze užít hledisek urbanistických a technologických, jak je stanovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.6.2004 ve věci sp. zn. 2 Afs 198/2006; tato hlediska byla judikována pro veřejnou zakázku na stavební práce a byť lze shora uvedené zobecnit, potom jak hledisko urbanistické, tak technologické při dodávkách jednotlivých samostatných automobilů ve věci právě posuzované nelze nikterak smysluplně vyhodnotit; podstatné je, že zadavatel může poptávat buď jeden jediný automobil nebo flotilu automobilů sestávající ze samostatných a oddělených kusů, které společný funkční celek nikterak netvoří. Proto nemůže být chybou, že se žalovaný hledisky urbanistickými a technologickými nezabýval. Místní hledisko je s ohledem na charakter poptávaného plnění rovněž hlediskem problematicky využitelným, jak zdejší soud již shora dovodil, a tedy v nyní posuzované věci mají význam hledisko časové a namísto hlediska „funkčního“, jak je Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.6.2004 ve věci sp. zn. 2 Afs 198/2006 judikoval, přichází v úvahu hledisko věcné.

Věcná souvislost obou plnění je i pro zdejší soud zřejmá; je dána již tím, že byl dodáván stejný výrobek (zboží), tj. osobní vozidlo, jehož specifikace se materiálně nijak podstatně neodlišuje, a obě dodávky byly uskutečněny zcela obvyklým logisticky shodným způsobem. Dodaná vozidla jsou motorovými vozidly; jako motorové vozidlo je zpravidla (obecně) označován takový pozemní dopravní prostředek, který ke svému pohonu využívá síly některého druhu motoru a který je využíván k přepravě lidí nebo materiálu po komunikacích nebo v terénu (www.wikipedia.org), přitom zřejmým jednotícím prvkem obou dodávek tu bylo, že se jednalo o dvoustopá motorová vozidla sloužící k témuž účelu, primárně k přepravě lidí po komunikacích. Otázka tohoto jednotícího prvku je natolik zřejmá, že z pohledu srozumitelnosti a přezkoumatelnosti úvah žalovaného ohledně věcné souvislosti, resp. totožnosti plnění nebylo zapotřebí, aby se žalovaný pouštěl do hlubších pojednání, než jak v obou rozhodnutích učinil.

Tvrdí-li žalobce, že jedno vozidlo mělo sloužit řediteli a druhé pro výkon myslivecké činnosti žalobce (a proto bylo uzpůsobeno pro jízdu v terénu a mělo nainstalováno přepážku, neboť se v něm měli přepravovat psi), pak i kdyby tomu tak bylo, věcně shodný charakter obou vozidel se tím nijak nemění. Obě vozidla jsou součástí běžné nabídky osobních vozidel AUDI, vozidlo „AUDI A6 allroad“ nemůže být oprávněně vnímáno jako speciální terénní automobil. Nadto pokud by měla být jeho odlišnost oproti vozidlu „AUDI A6 limuzína“ (též v provedení quattro) dovozována z toho, že mělo sloužit (podle žalobce snad převážně) k myslivecké činnosti a k přepravě psů do lesa, pak stěží by se v takovém případě jednalo o vozidlo kupř. s koženými sedačkami, skleněným střešním oknem a zařízením pro upevnění dětské sedačky (Isofix), jak plyne z cenové nabídky předložené žalobci, jež je ve správním spisu založena.

Závěr o naplnění jednotícího prvku v případě obou vozidel je také podpořen obdobnými prvky nadstandardní výbavy (u obou vozidel vyšší střední třídy), jež jsou však stále prvky výbavy běžného osobního vozidla, a tím, že nejen výrobcem, ale též

dodavatelem byl v případě obou vozidel jeden subjekt (prodávající osobní automobily značky AUDI).

Pokud jde o časovou souvislost, pak klíčovou skutečností je totožné datum zahájení kontraktace obou dodávek (výzvou žalobce, nadto témuž dodavateli), totožné datum pro podání nabídek na obě dodávky a totožné datum uzavření obou kupních smluv. Zcela souběžně tedy probíhala jak kontraktace obou smluv, tak samotné dodání obou vozidel, přitom oběma nákupy žalobce realizoval svoji potřebu doplnit (popř. obměnit – to není podstatné) ve stejném období svůj vozový park.

Jestliže žalobce argumentuje výhodností obou nabídek, pak tato argumentace by se mohla uplatnit za situace, kdy by žalobce obě vozidla poptával společně jako jedinou (společnou) veřejnou zakázku, tedy jako veřejnou zakázku podlimitní (podle § 23 odst. 5 písm. e/ ZVZ), nikoli zcela mimo režim ZVZ, jak učinil. Podstatné je, že žalobce obě plnění společně jako jedinou (společnou) veřejnou zakázku nepoptával, podle § 23 odst. 5 písm. e) ZVZ nepostupoval, a ostatně ani žalovanému v průběhu správního řízení splnění podmínek pro použití jednacího řízení bez uveřejnění nedokládal. Z obsahu správního spisu tedy neplyne, že by ohledně výhodnosti plnění, jež by žalobci umožnilo uskutečnit jednací řízení bez uveřejnění, žalobce hodlal v průběhu správního řízení dokazovat – samotné nabídky toho dodavatele, který nakonec obě vozidla dodal, jakoukoli výhodnost (logicky v porovnání s jinými dodavateli) prokazovat nemohou. Takové dokazování by ostatně postrádalo logiku, neuskutečnil-li žalobce jednací řízení bez uveřejnění a nemohl-li být ani podezřelým z toho, že by je uskutečnil, aniž by byly podmínky podle § 23 odst. 5 písm. a) ZVZ splněny.

Návrh žalobce, aby v právě uvedeném směru bylo „nově“ dokazováno před soudem, tak v tomto kontextu vyzněl účelově, nadto by dokazování před soudem nerespektovalo fakt, že použití jednacího řízení bez uveřejnění je jednou z výjimek z jinak povinného použití „otevřenějších“ zadávacích řízení, což vyvolává potřebu restriktivního výkladu splnění podmínek pro aplikaci výjimky spočívající v možnosti použít jednací řízení bez uveřejnění. Z rozsudku Soudního dvora ze dne 14.9.2004 ve věci C-385/02 (*Komise proti Itálii*) plyne, že ustanovení (směrnic), která umožňují výjimky z pravidel zadávání veřejných zakázek (a za takovou výjimku v dané věci Soudní dvůr považoval právě „odklon“ od přísnějšího postupu formou jednání bez uveřejnění), musí být vykládána restriktivně, přitom důkazní břemeno ohledně existence výjimečných podmínek odůvodňujících aplikaci výjimky nese ten, kdo se jich dovolává (tj. zadavatel). Obdobně restriktivní pojetí prokázání podmínek pro aplikaci výjimky plynulo i z dřívější rozhodovací praxe Soudního dvora – z rozsudku ze dne 10.3.1987 ve věci C-199/85 (*Komise proti Itálii*) a z rozsudku ze dne 17.11.1993 ve věci C-71/92 (*Komise proti Španělsku*); takové pojetí lze tedy pokládat již za konstantní.

Podstatným v nyní posuzované věci nicméně zůstává, že delikt žalobce byl podle napadeného rozhodnutí založen rozdělením jedné veřejné zakázky do více plnění s důsledkem promítajícím se ve snížení předpokládané hodnoty každého z těchto plnění pod hranici veřejné zakázky podlimitní a následná kontraktace obou

plnění v režimu veřejné zakázky malého rozsahu, tj. zcela mimo ZVZ. Pak tedy ani prokázání, že se jednalo o zboží pořizované za cenu podstatně nižší, než je obvyklá tržní cena, a že podstatně nižší cena byla dodavatelem nabízena jen po velmi krátkou dobu (jde podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 5 písm. e/ ZVZ), nemůže závěr o spáchání správního deliktu v posuzované věci nikterak vyvrátit, neboť, jednoduše řečeno, v jednacím řízení bez uveřejnění žalobce plnění nepoptával, a učinil-li by tak, musel by důkazní břemeno ohledně existence výjimečných podmínek odůvodňujících jednací řízení bez uveřejnění sám unést; to by se však dělo v řízení, které by bylo zaměřeno na splnění podmínek pro použití jednacího řízení bez uveřejnění, čímž řízení před žalovaným v posuzované věci nebylo (a být ani nemohlo, nepostupoval-li žalobce v jednacím řízení bez uveřejnění).

Z tohoto pohledu tedy závěr žalovaného ohledně možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky založený na argumentaci, podle níž nelze vyloučit, že by v případě zadání veřejné zakázky transparentním způsobem, kdy by žalobce umožnil podání nabídky širokému okruhu dodavatelů, neobdržel i nabídku s ještě výhodnější cenou (bod 42. prvostupňového rozhodnutí), nelze za situace, kdy žalobce žádné zadávací řízení podle ZVZ nerealizoval, pokládat za závěr hypotetický a nepodložený.

Tvrdí-li žalobce, že se žalovaný nezabýval materiálním znakem správního deliktu (§ 120 odst. 1 písm. a/ ZVZ), pak ani v tom mu zdejší soud nedává zapravdu; žalovaný se tímto znakem v reakci na rozkladovou argumentaci žalobce zabýval v bodech 52. a násl. napadeného rozhodnutí. Nadto zdejší soud v podstatných ohledech s touto argumentací žalovaného souhlasí. Znak škodlivosti (společenské nebezpečnosti) je naplněn již tím, že žalobce žádné zadávací řízení podle ZVZ nerealizoval, ačkoli měl (jednoduše řečeno: v totožném čase uzavřel dvě samostatné smlouvy na dvě vozidla bez jakékoli formalizované procedury předvídané v ZVZ), přitom hodlal-li by žalobce oprávněně zvolit jednací řízení bez uveřejnění (které by z pohledu počtu dodavatelů, jež by se mohli o získání veřejné zakázky ucházet, oproti postupu žalobce, který v posuzované věci zvolil, podstatně odlišnosti nevykazovalo), pak by bylo na něm, aby podmínky pro „odklon“ od přísnějšího postupu formou jednání bez uveřejnění sám prokázal (rozsudky Soudního dvora uvedené shora), což se nestalo.

Za oprávněné lze tedy pokládat nosné východisko žalovaného, podle něhož pokud by žalobce postupoval v souladu se ZVZ a poptával obě vozidla jako jedinou (společnou) veřejnou zakázku podlimitní, bylo by umožněno podání nabídky většímu okruhu dodavatelů, neboť by se větší okruh dodavatelů dozvěděl o veřejné zakázce, a stejně tak navazující závěr žalovaného v tom směru, že v takovém případě by žalobce mohl obdržet ještě výhodnější nabídky, než jaké obdržel „bez jakékoli soutěže o získání veřejné zakázky“. Neproběhl-li žádný výběr nejvhodnější nabídky, pak postup žalobce vliv na výběr nejvhodnější nabídky, jenž by u podlimitní veřejné zakázky zásadně musel proběhnout, nutně měl, přitom fakt, že by ani v případě poptávání obou vozidel v rámci jedné podlimitní veřejné zakázky žádný výběr fakticky proběhnout nemusel (neboť bylo možno takovou veřejnou zakázku zadat v jednacím řízení bez

uveřejnění uskutečněném s jedním dodavatelem), není v listinách, jež lze pokládat za dokumentaci o veřejné zakázce ve smyslu § 155 ZVZ a jež byly předloženy ve správním řízení žalovanému, nijak podložen.

Zdejší soud tedy uzavírá, že v žádné části argumentace proti hmotněprávním závěrům žalovaného není žaloba důvodná.

IV.2.

Pokud jde o výši pokuty, jež byla žalobci za jeho jednání uložena, ta byla výsledkem správního uvážení žalovaného. Tu zdejší soud připomíná, že je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Podle § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ se za správní delikt uloží pokuta do 5 % ceny zakázky nebo do 10 000 000 Kč, pokud cena zakázky nebyla nabídnuta, jde-li o správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.

Horní hranice rozpětí pro výši pokuty v posuzované věci činila 156 233 Kč. Pokuta byla uložena při horní hranici zákonného rozpětí ve výši 140 000 Kč.

Žalobce namítá, že žalovaný se neměl omezit pouze na posouzení těch kritérií, která jsou v ZVZ výslovně uvedena, nýbrž že měl vzít v úvahu i jiná hlediska, jež byla relevantními. Za fakt, který měl být zohledněn, žalobce pokládá dobu, jež uplynula mezi jednáním (spácháním správního deliktu) a potrestáním. Už v rozkladu přitom žalobce argumentoval tak, že správní řízení bylo zahájeno téměř v době, kdy odpovědnost žalobce za správní delikt zanikla, a po tak dlouhé době uložená pokuta při horní hranici maximální možné výměry neplní žádnou z funkcí, které žalovaný zmiňoval. Žalovaný k tomu uvedl, že podle § 121 odst. 3 ZVZ odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže žalovaný o něm nezahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán. Podnět týkající se postupu žalobce obdržel žalovaný dne 26.9.2012 – a tehdy tedy počala běžet subjektivní pětiletá lhůta. Byl-li správní delikt spáchán 12.6.2008 (kdy byly uzavřeny smlouvy) a bylo-li správní řízení zahájeno dne 10.1.2013, pak nebylo podle žalovaného zahájeno téměř v době, kdy odpovědnost za správní delikt zanikla. Kromě toho žalovaný uvedl názor, který žalobce zpochybňuje, že ke skutečnosti, jak dlouhá doba uplynula od spáchání správního deliktu, nelze při stanovování výše pokuty přihlídnout. Podle § 121 odst. 2 ZVZ se totiž při určení výměry pokuty přihlídnou jen a pouze k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Skutečnost, jak dlouhá doba

uplynula od spáchání správního deliktu, přitom nelze podle žalovaného podřadit ani pod závažnost správního deliktu, ani pod způsob jeho spáchání, ani pod následky spáchání správního deliktu a ani pod okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán.

S tím zdejší soud souhlasit nemůže, neboť je-li základním požadavkem na zákonnost uložené pokuty její proporcionalita, pak hledisko doby, jež uplynula mezi spácháním správního deliktu a jeho potrestáním, je možným (a někdy nutným) korektivem při úvahách ohledně výše pokuty, k němuž má být přihlédnuto na závěr těchto úvah; aplikace tohoto korektivu má zamezit, aby výše pokuty, jinak řádně stanovena podle zákonem předepsaných kritérií a kritérií nutně aplikovatelných i bez jejich výslovného vyjádření v zákoně (kritérium přiměřenosti s ohledem na míru, ve které výše pokuty může působit pro delikventa likvidačně), celkově nejevila znaky nepřiměřenosti s ohledem na prodlevu, která nastala mezi porušením právní povinnosti a trestem, který za to byl uložen. V rámci správního trestání je totiž třeba dostatečně silně vnímat, že časový horizont toho, kdy se účastníkovi řízení (delikventovi) dostává konečného rozhodnutí ve věci, je neoddělitelnou součástí měřítek celkové spravedlnosti řízení, a že čím je tento časový horizont delší, tím více se rozostřují kontury spravedlnosti jak v očích účastníka řízení, tak i v obecném vnímání veřejností a veřejného mínění, což celkově oslabuje důvěryhodnost státní moci. Je nepochybné, že s prodlužujícím se okamžikem potrestání se relativizuje základní vztah mezi spáchaným deliktem a ukládanou sankcí a že doba mezi porušením právní povinnosti a rozhodnutím o sankci má i bezprostřední vliv na účel trestu, jehož má být uložením konkrétní sankce dosaženo.

Bez ohledu na zákonem výslovně předepsaná kritéria (nad jejich rámec) se tedy žalovaný takto výslovně uplatněnou námitkou žalobce zabývat měl; měl se k ní tedy přezkoumatelným způsobem vyslovit, byla-li uplatněna, a to zřejmě na závěr svých úvah ohledně výše stanovené pokuty, což neučinil.

Pokud jde o další (právě uvedeným úvahám předcházející) kroky žalovaného při individualizaci pokuty, zdejší soud se na základě uplatněných žalobních bodů musí zaměřit na to, zda žalovaný stanovil výši pokuty zákonně s ohledem na všechna předepsaná kritéria, zda uvažil i o těch okolnostech, které se ukázaly v průběhu správního řízení, a zda nic neindikuje její možný likvidační charakter pro žalobce.

Pokud jde o zákonem předepsaná kritéria, pak podle § 121 odst. 2 ZVZ se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

Zdejší soud předně souhlasí se žalovaným v tom, že nebylo jak zohlednit (jako okolnost polehčující), že žalobce svým postupem údajně ušetřil, neboť k tomuto tvrzení žalobce neoznačil žalovanému žádný důkaz (§ 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Nadto závěr (byť hypotetický), že žalobce ušetřil, nelze stavět do přímé souvislosti s tím, že žalobce žádné zadávací řízení podle ZVZ nevedl.

Žalovaný výši pokuty odůvodnil (v bodu 51., 52. a 54. prvostupňového rozhodnutí) tak, že žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, jelikož neprovedl součet předpokládaných hodnot jednotlivých veřejných zakázek a nezadal je tak v přísnějším režimu ZVZ, přičemž tím, že neprovedl tento součet, snížil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky tak, že nebylo nutné zadávat tyto veřejné zakázky v přísnějším režimu zákona jako podlimitní veřejnou zakázku. V posuzované věci bylo totiž podle žalovaného vyloučeno, aby zadavatel obdržel více než jednu nabídku, a došlo tak k vyloučení jakékoli soutěže, což je jedním z nejzávažnějšího porušení ZVZ vůbec. Postup žalobce tedy mohl mít podle žalovaného podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky.

Právě uvedený dílčí závěr žalovaného (tj. že postup žalobce mohl mít podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky) je ovšem podle zdejšího soudu samotným znakem správního deliktu a nemůže jít o skutečnost, která by vedle toho, že je z ní dovozováno samotné naplnění jednoho ze znaků správního deliktu, měla být též (zároveň) pokládána za okolnost přitěžující.

Ve vztahu k výši uložené pokuty má nicméně opodstatnění fakt, že došlo k vyloučení jakékoli soutěže o získání veřejné zakázky (žalobce totiž i při uzavírání smluv na veřejné zakázky malého rozsahu mohl nechat dodavatele „soutěžit“ – a s ohledem na § 18 odst. 3 větu za středníkem ZVZ i měl), což může být oprávněným důvodem pro přísnější potrestání. Samo o sobě to však stěží může být důvodem pro potrestání na samotné horní hranici zákonného rozpětí.

Podstatné za tohoto stavu tedy je, zda v neprospěch žalobce svědčily další okolnosti natolik významné, že je bylo lze pokládat za okolnosti přitěžující.

Žalovaný (v bodu 53. prvostupňového rozhodnutí) poukázal na přitěžující okolnost, jež měla spočívat v tom, že žalobce pokládal nákup obou vozidel za dvě samostatné veřejné zakázky (žalobce podle žalovaného nijak nezohlednil skutečnost, že nakupuje automobily stejné značky, stejného modelu a s velmi podobnou výbavou, určené pro stejnou organizační jednotku žalobce, a „zadal“ nákup těchto vozidel jako dvě zakázky malého rozsahu). Tím však byl podle zdejšího soudu rovněž naplněn jeden ze znaků správního deliktu (jednalo se o rozdělení jedné veřejné zakázky podlimitní na dvě veřejné zakázky malého rozsahu – a v tom právě porušení ZVZ spočívalo) a stěží může být i tato skutečnost pokládána zároveň za okolnost přitěžující.

Žalovaný (v bodu 53. prvostupňového rozhodnutí) také za přitěžující okolnost pokládal to, že žalobce jedno z vozidel zakoupil včetně doplňkové dělicí přepážky, na základě které došlo ke změně kategorie vozu na užitkový. Dělicí přepážka instalovaná (byť za doplatek) do jednoho z vozidel (což vyvolalo jeho administrativní zařazení vozidla do kategorie N1) však byla žalovaným hodnocena již při naplnění znaků správního deliktu v tom směru, že z nákupu tohoto vozidla nemohla učinit plnění, jež by bylo samostatnou veřejnou zakázkou. Žalobce totiž o dělicí přepážku opíral rozdíl v plnění a žalovaný dovodil, že administrativní zařazení vozidla do kategorie N1 v důsledku instalace dělicí přepážky takovým rozdílem není. Ani při nejvyšší míře

pečlivosti zkoumání významu dělicí přepážky, jak jí žalovaný argumentoval v obou postupně vydaných rozhodnutích, není zdejšímu soudu patrné, proč by se o okolnost přitěžující mělo jednat.

Argumentuje-li žalovaný (k žalobcově rozkladové argumentaci v bodu 61. napadeného rozhodnutí), že v době, kdy obě vozidla pořizoval, byl již vydán „první rozsudek“ Nejvyššího správního soudu k problematice nezákonného dělení veřejných zakázek (rozsudek ze dne 27. 6. 2007 ve věci sp. zn. 2 Afs 198/2006), a tedy že již existovala relevantní dřívější judikatura, pak v tom zdejší soud sice žalovanému dává zapravdu, avšak i s ohledem na to, že, jak zdejší soud shora shrnul, jde o problematiku řešenou ve skutečnosti výlučně rozhodovací praxí, a že shora rekapitulované navazující rozsudky soudů k této problematice byly vydány až poté, co se žalobce dopustil jednání, v němž žalovaný nyní (byť důvodně) spatřoval správní delikt, nelze tento „první rozsudek“ pokládat za dlouhodobou a ustálenou rozhodovací praxi, z níž by žalobci „správný postup“ zadavatele při uzavírání smluv na plnění obdobná měl být nepochybně znám. Nelze tak dovozovat, že by se s přihlédnutím k tehdejší rozhodovací praxi dopouštěl žalobce jednání, které mělo být jasně pokládáno za jednání v rozporu se ZVZ, a tedy že by bylo důvodu tuto skutečnost vnímat jako okolnost přitěžující.

Jestliže žalovaný dále (v bodu 56. prvostupňového rozhodnutí) připomněl, že pokuta má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu, pak s tím lze sice souhlasit, nic konkrétního z tohoto konstatování ve vztahu k posuzované věci neplyne.

Za situace, kdy ani z napadeného rozhodnutí (nad rámec rozhodnutí prvostupňového) žádná další individualizace výše pokuty ve vztahu k žalobcovu jednání neplyne, lze tedy shrnout, že pokuta uložená při horní hranici zákonného rozpětí byla odůvodněna tím, že žalobce svým postupem vyloučil jakoukoli soutěž o získání veřejné zakázky a že je přitom (jak žalovaný doplňuje v rozhodnutí napadeném) logické, že uložená pokuta za takto závažný správní delikt bude vyšší než za správní delikt méně závažný. To však ještě nemůže odůvodňovat závěr, že bylo namísto uložit pokutu (tu bez ohledu na její absolutní peněžní vyjádření) při samotné horní hranici zákonného rozpětí.

Mají-li být tedy podle § 121 odst. 2 ZVZ úvahy o závažnosti správního deliktu posouzeny především se zaměřením na způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán, pak v obou postupně vydaných rozhodnutích žalovaného jsou (kromě zdůraznění faktu, že žalobce svým postupem vyloučil jakoukoli soutěž o získání veřejné zakázky) ve vztahu k uložení pokuty při horní hranici zákonného rozpětí zmíněny pouze obecné následky vyjádřené již coby formální znaky správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, tj. porušení ZVZ a možnost podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

Akceptovat takový postup žalovaného by znamenalo (automaticky) dovodit oprávněnost uložení pokuty při samé horní hranici zákonného rozpětí vždy, dojde-li v rozporu se ZVZ k uzavření smlouvy bez zadávacího řízení při oslovení toliko jediného dodavatele; to zdejší soud bez dalšího akceptovat nemůže a jak je zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti známo, není to ani obvyklou praxí žalovaného. Má-li být při posuzování závažnosti správního deliktu zkoumána intenzita skutkových okolností a nikoli samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu (kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012 ve věci sp. zn. 1 Afs 1/2012) a je-li napadené (a jemu předcházející rozhodnutí) založeno na konstatování zákonných kritérií pro uložení pokuty a ve zcela převažující míře na pouhém zopakování některých významných skutkových zjištění, jež vedla k závěru ohledně naplnění znaků správního deliktu, pak takové odůvodnění výše pokuty nevyhovuje požadavku, aby nepřipouštělo žádné rozumné pochyby o tom, že právě pokuta v takto uložené výši odpovídá individuálním okolnostem posuzované věci (kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2008 ve věci sp. zn. 4 As 51/2007), a tedy nevyhovuje požadavku jeho přezkoumatelnosti.

Mohl by se sice nabízet argument, podle něhož byla-li horní hranice pokuty omezena na částku „jen“ 156 233 Kč, pak měla-li se pokuta ve sféře žalobce dostatečně odrazit, nelze její uložení ve výši „jen“ 140 000 Kč pokládat za nepřiměřené, akceptovat takový argument (při nesouhlasu zdejšího soudu s použitím všech žalovaným dovozených přitěžujících okolností vyjma jedné) by však znamenalo, že v těch případech, kdy horní hranice pokuty dosahuje z pohledu majetkových poměrů delikventa zřejmě jen bagatelní výše, není třeba k její individualizaci ve vztahu k posuzovanému jednání fakticky vůbec přistupovat. To by však odporovalo jak pravidlům pro ukládání pokut podávaným z § 121 odst. 2 ZVZ, tak obecným zásadám správního trestání. V konečném důsledku by to vedlo k závěru, že pokuty v těch případech, kdy horní hranice pokuty dosahuje z pohledu majetkových poměrů delikventa zřejmě jen bagatelní výše, není třeba odůvodňovat vůbec – a k takovému závěru chybí jakákoli zákonná opora.

Namítal-li tedy žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v té části, kterou je potvrzováno předchozí prvostupňové rozhodnutí ukládající žalobci pokutu, pak v tomto ohledu pokládá zdejší soud žalobu za důvodnou.

IV.3.

Na základě shora uvedených úvah tedy zdejší soud dospěl k závěru, že v části, v níž žalobce napadá závěry žalovaného ohledně „viny“, není žaloba důvodná. Tu žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu, přitom se neodchýlil od předchozí soudní rozhodovací praxe, jež byla na věc použitelnou, a nedopustil se ani jiného pochybení při právním hodnocení zjištěného skutkového stavu. Zdejší soud ve vztahu k závěrům žalovaného ohledně „viny“ neshledal nad rámec uplatněných žalobních bodů ani žádné pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí a k němuž by musel přihlídnout ze své úřední povinnosti. Naproti tomu v části, v níž žalobce napadá závěry žalovaného ohledně

„trestu“, zdejší soud souhlasí se žalobcem v tom, že napadené rozhodnutí (v kontextu s rozhodnutím prvostupňovým) není rozhodnutím přezkoumatelným.

Bylo-li napadeným rozhodnutím potvrzeno prvostupňové rozhodnutí jako celek, vede shora uvedené k nutnosti napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž se žalovaný bude muset znovu zabývat otázkou výše uložené pokuty. Osud prvostupňového rozhodnutí závisí na úvahách předsedy žalovaného ve fázi řízení o žalobcem podaném rozkladu; nelze-li vyloučit, že nápravy může být dosaženo v této fázi řízení, nebylo důvodu podle § 78 odst. 3 s.ř.s. přistoupit i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci celkově procesně úspěšný, proto má právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Žalobce uhradil soudní poplatek (3 000 Kč) a vznikly mu náklady za právní zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu, tj. 3 x 3 100 Kč + 3 x 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ ve spojení s § 7, § 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, tedy 10 200 Kč), za cestovné a náhradu promeškaného času na cestě zástupce žalobce k jednání soudu a zpět (žalobce vyúčtoval jednu cestu vlakem a druhou autobusem ve výši 169 Kč a 210 Kč, to společně s náhradou promeškaného času 12 půlhodin činí 1 579 Kč), kromě poplatku s navýšením o částku odpovídající DPH, celkem tedy žalobci náleží náhrada ve výši 3 000 Kč + 11 779 Kč + 2 474 Kč = 17 253 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. dubna 2015

David Raus
předseda senátu